

Kjærlighet. Hvor mange ganger har jeg begynt å skrive med dette ordet. Det omfatter så mye, så altfor mye. Nesten farlig. Jeg elsker ham. Ja, jeg gjør det. Men gjør han det? Nettopp derfor sier jeg ingenting. Jeg vil at han skal si det først. Men hvor lenge må jeg vente da? Kjærlighet. Det betyr så mye. Det finnes så mange forskjellige måter å elske på. Jeg elsker ham. Hva om han ikke gjør det? Jeg elsker ham. Kunne ønske han kunne forstå det. Er det mulig å være så glad i en person? Jeg vil aldri miste ham. Han betyr så altfor mye. Altfor mye. Tenk om jeg får et +. Hva skjer da? Forlater han meg, og lar meg stå på egne ben? Eller blir han her med meg og støtter meg med hvilket valg jeg tar. Abort? Uaktuelt hittil. Drepe et barn kan jeg ikke gjøre. Jeg tror det er et liv der inne, og vi har ikke rett til å drepe det. Ingen rett. Ingen har det, ikke engang en overlege eller paven. Bare Gud har den retten, og hvorfor i alle verden skal han ønske å drepe et barn? Det er jo dem han elsker høyest. Hm, så rart. jeg synes det er rart at folk legger skylda på Gud for alt det vonde i denne verdenen. Ja, jeg tror på Gud og jeg elsker ham høyt. Veldig høyt, selv om jeg vet at jeg har gått bort fra ham. Uff, jeg trenger ham i mitt liv. Han får meg til å forstå denne verden, han gir meg oppmuntring og fred. Fred er ikke akkurat det jeg har nå. Redselen for hva resultatet blir er stor. Tenk om? Jeg vil ha barn en gang, en av mine store drømmer. Men jeg synes bare det er en ekkel situasjon. Nettopp fordi jeg har hatt slike anelser før. Jeg har aldri visst hva som skal til å skje med meg videre. Kanskje fordi det er meningen at jeg skal ha noen i meg. Det er tragisk å tenke på, men den følelsen slipper jeg ikke unna. Hva ville foreldrene mine sagt da? Skuffelse, det er vel det jeg hadde nok sett i øyene deres. Og det er det verste som kan skje meg. Jeg elsker dem så høyt, og at de må lide for min skyld. . . det er mye verre enn noe annet. De betyr så mye for meg og mitt liv. Jeg har allerede skuffet dem og jeg tror de vet at jeg ikke tok rådet dems. Men jeg lever mitt eget liv nå. Jeg vil nyte det. Nyte det fullt ut, for en slik sjanse får vi ikke en gang til. Men hva med mine reisedrømmer? Nettopp derfor kan jeg ikke bli det. Jeg kan ikke. Jeg kommer ingen vei med en ekstra person som byrde. Eller, det kan jo gå. Vet egentlig ikke hvorfor jeg planlegger når jeg ikke vet hva som skjer enda. Men vil bare være forberedt på det verste. Forberedt på det verste høres så tragisk ut, men det er det. Det er tragisk. Prøver å tenke ut positive ting som kan komme ut av dette. Men kommer ikke på noe. Neida, det har ikke skjedd og det kommer ikke til å skje. Jeg skal leve livet full ut! Har så vidt startet.